

Cartea aceasta este destinată bolnavilor din spitale și celor închiși prin temnițe, cum și tuturor creștinilor necăjiți și amărâți de felurite nenorociri, ce întâmpinăm la tot pasul în această viață, plină de neazuri și nevoi. Citiți-o cu luare-aminte, că multe lacrimi vă va șterge și mari dureri vă va alina.

† **NIFON Niculescu**
Episcopul Dunării de Jos
10 iulie 1915

Mângâietorul

celor întristați, bolnavi și bătrâni

sau

ADUNARE DE GÂNDURI

**pentru ridicarea sufletului mai presus de
durerile și suferințele acestei vieți**

După o traducere a Arhimandritului Dionisie Romano

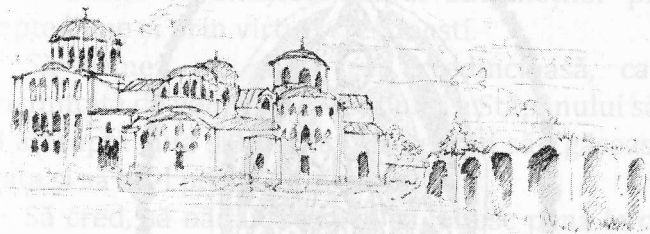
Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu,

zice Dumnezeu. (Is. 40, 1)

Colecția Ortodoxia pentru toți - 4

Făgăraș, 2017

Cuprins

Înainte cuvântare către cititor / 5

Gânduri mângâietoare pentru cei întristați

- Gândul I – Al îmbărbătării / 8
- Gândul II – Al lăsării în voia Domnului / 10
- Gândul III – Despre plânsul cel fericit / 11
- Gândul IV – Împotriva deznădejdiei / 14
- Gândul V – Adevărata mângâiere / 16
- Gândul VI – Neclintirea în credință / 18
- Gândul VII – Încrederea în Pronia divină / 21
- Gândul VIII – Folosul răbdării / 23
- Gândul IX – Necărtirea întru răbdare / 25
- Gândul X – Pătimirea împreună cu Hristos / 28
- Gândul XI – Cugetarea la Dumnezeu / 31
- Gândul XII – Despre prevedere / 33
- Gândul XIII – Despre dragostea față de prieteni / 36
- Gândul XIV – Pentru mamele nemângâiate din cauza morții copilului / 38
- Gândul XV – Despre luptele omului pe pământ / 40
- Gândul XVI – Stăruința în lupta împotriva păcatelor / 43
- Gândul XVII – Despre așa-zisa părăsire de către Dumnezeu / 45

Gândul XVIII – Împotriva iadului deznădejdiei / 48
Gândul XIX – Despre pocăința cu nădejde / 50
Gândul XX – Să-L păstrăm pe Iisus mereu aproape / 52

Gândul XXI – Despre curajul duhovnicesc / 54
Gândul XXII – Scurtimea suferinței în comparație cu veșnicia bucuriei / 56

Rugăciune / 59

Gânduri mângâietoare pentru cei bolnavi

Gândul I – Pentru răbdare în vreme de boală / 62
Gândul II – Despre folosul sufletesc dobândit prin bolile trupului / 64
Gândul III – Răbdarea suferinței pentru Dumnezeu / 66
Gândul IV – Urmarea lui Hristos în suferință / 68
Gândul V – Proba iubirii noastre pentru Dumnezeu / 70
Gândul VI – Suferința ca binecuvântare / 72
Gândul VII – Sensul bolii ca pedagogie divină / 75
Gândul VIII – Datoria creștinului aflat pe patul de suferință / 77
Gândul IX – Pronia divină în bolile părinților / 80
Gândul X – Spovedania și Împărtășania ca ajutoare neprețuite încă de la începutul bolii / 82

Gândul XI – Sf. Împărtășanie revarsă binecuvântări negrăite în viața bolnavului / 85

Gândul XII – Mulțumind pentru însănătoșire, să petrecem restul vieții slujind Domnului / 88

Gânduri mângâietoare pentru cei bătrâni

Gândul I – Despre vremea bătrâneții / 91

Gândul II – Despre nevoia neîntârziată de pocăință / 94

Gândul III – Despre gândul la moarte / 97

Gândul IV – Sensul morții din perspectiva omului credincios / 99

Gândul V – Despre dobândirea duhului rugăciunii / 102

Gândul VI – Moartea ca naștere în Cer / 104

Gândul VII – Învingerea fricii de moarte / 107

Gândul VIII – Cugetarea la Judecata de Apoi / 109

Gândul IX – Adevărata pocăință este plină de nădejde / 112

Gândul X – Și cei ce se pocăiesc la bătrânețe trebuie să aibă nădejde de mântuire / 114

Gândul XI – Pacea celor pregătiți în fața morții / 117

Gândul XII – Adevărata patrie a celor ce se mântuiesc / 120

Încheiere / 123

Respect pentru

Gânduri mângâietoare pentru cei întristați

Gândul I Al îmbărbătării

„Zilele acestei vieți sunt puține și rele,
pline de dureri și strămtorări.”

(Urmarea lui Hristos, cap. 38)

În toată vremea și în orice stare a vieții, oamenii ce trăiesc pe pământ au cunoscut din cercare adevărul acestor cuvinte.

Sunt aproape patru mii de ani de când Iov a zis: „Omul născut din femeie viețuiește puțin și este împovărat de multe dureri.”

Eu sufăr și mă plâng ca și cum aș suferi singur în această lume; mă tulbur, mă mâhnesc, cârtesc, dar acestea nu fac decât să înmulțească durerea mea, în loc să o îndulcească. Ce voi face? Fiindcă nu este în puterea mea a nu suferi, va trebui oare a mă supune, sau a mă arunca în deznădejde?

Toți oamenii sunt supuși la suferințe, dar unii le suferă cu curaj, iar uneori și cu bucurie; alții se întărită din pricina lor și cad într-o întristare, care de multe ori le pricinuieste și moarte. Cei dintâi

sunt aceia care caută și află mângâiere în religie, în rugăciuni, în nădejdea și în credința în Dumnezeu; iar cei de-al doilea sunt atâția nenorociți care trăiesc fără credința în Dumnezeu: pentru care viața de acum este totul și pe care nimic nu-i ajută spre a purta povara nenorocirilor, care este prea grea pentru slăbiciunea lor.

În întristările și bolile ce mă împresoară și de care nu voi scăpa, care va fi oare partea cea mai bună ce trebuie să iau? Negreșit că aceea de a mă întoarce la Dumnezeu, care singur poate să mă sprijine, și să caut în dragostea Sa mângâierea și ajutorul, pe care în zadar le-aș căuta în altă parte. Căci mântuirea vine de la Domnul. El vindecă inimile cele sfărâmate și întoarce la viață pe cei ce sunt la porțile morții!

Rugăciune

Dumnezeul meu și Doamne! Ia aminte spre mine, că sunt plin de întristare; viața mi s-a făcut povară și spre greutate mie. Dar Tu, milostivindu-Te, poți a mă vindeca.

Hotărâre

Eu hotărâsc ca în viitor să iau aminte și niciodată să nu pierd din vedere că fiecare om suferă pe pământ. Să nu mă plâng dacă și eu sufăr ca și ceilalți oameni, fiindcă cu ce sunt eu mai bun decât alții? Voi căuta deci de azi înainte la Dumnezeu, singura mea mângâiere, și voi pune întru Dânsul cea mai statornică nădejde.

Gândul II

Al lăsării în voia Domnului

Mă voi lăuda întru neputințele mele.

(II Corinteni 12, 9)

Suferințele nu sunt răul cel mai mare de pe pământ, cum ne închipuim noi – căci poate ajunge cineva să sufere cu nepăsare, încă și cu bucurie, după pilda sfinților. Dar a suferi nemângâiat și fără nădejde, acesta este răul cel mai mare, acesta este iadul acestei vieți!

Așadar, nu pentru că oamenii sunt osândiți la suferințe sunt nenorociți, ci, îndeosebi, pentru că nu știu a-și ușura greutatea suferințelor lor. Dimpotrivă, și le fac și mai împovărătoare.

Fericit și de o mie de ori fericit este în această vale a plângerii omul care cunoaște știința de a suferi, fiindcă pacea și fericirea de care noi ne putem bucura pe pământ nu stau decât în lăsarea în voia Domnului și în răbdare. Dar vai! Câți oameni sunt orbi și vrăjmași ai lor înșiși, care nu voiesc acest prețios adevăr!

Eu l-am cunoscut oare în trecut? Nu! N-am cunoscut calea păcii. În mijlocul durerilor și al suferințelor, n-am făcut decât să-mi blestem soarta și să cârtesc împotriva lui Dumnezeu. În nenorocirile mele, nădăjduiam în ajutorul omenesc și nu ridicam ochii inimii mele către singurul și

puternicul Mângâietor al celor nenorociți!

Dar îndată ce m-am întors către Dânsul și am început a-L ruga, am simțit ajutorul darului dumnezeiesc sprijinindu-mă și întărindu-mă!

Rugăciune

O, Dumnezeu meu! Învață-mă a suferi în nenorociri! Milostivește-Te asupra slăbiciunii mele și ajutorul darului Tău să ușureze povara ce mă apasă!

Hotărâre

Doamne! Eu voi suferi toate cu înlesnire, dacă Tu vei fi cu mine.

Mă voi sili neîncetat a pune pe rănilor suferințelor mele doctoria cea mai sigură, care este răbdarea și lăsarea cu totul în voia Domnului, în mâna Căruia este soarta mea.

Voi vorbi oamenilor puțin despre suferințele mele, fiindcă ei nu cunosc taina de a le îndulci, și poate sunt mulți care se bucură, văzându-mă în nenorociri.

Gândul III

Despre plânsul cel fericit

Fericiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.

(Matei 5, 4)

Dacă suferințele sunt netăgăduite pentru toți oamenii, creștinului însă îi sunt folositoare.

Toată desăvârșirea noastră stă întru a ne desface de dragostea fapturilor și chiar de a noastră, pentru a ne uni cu Dumnezeu. Și nimic nu este în stare, ca suferințele, a rupe legăturile ce ne robesc pe pământ.

Dacă lacrimile ce noi vărsăm pe pământ n-ar avea alt folos decât a ne ușura inima, atunci urmează să înțelegem aceste cuvinte ale Evangheliei: *Fericiți cei ce plâng.*

Ce este mai de dorit, în adevăr, decât a ajunge în acea stare când inima să nu mai fie izbită și împărțită în felurite chipuri de aplecările pământeste!

Ceea ce noi iubim cu o dragoste fără măsură ni s-a luat, jertfa a fost dureroasă, lacrimile noastre au curs, acele legături ce ne legau atât de strâns de persoana ce am pierdut au slăbit, și inima noastră, mai ușoară, se înalță către Dumnezeu, Care este centrul ei.

Fericiți cei ce plâng!

O, cât de întristătoare sunt aceste graiuri pentru lumea care își face idei cu totul împotriva despre fericire! Dar acei ce varsă acele fericite lacrimi, de care vorbește Evanghelia, știu cât sunt de dulci. În Cruce este dulceața mângâierilor cerești, în Cruce este tăria sufletului, în Cruce este bucuria duhului! Deci *Fericiți cei ce plâng!*

Mântuitorul nostru, după ce a zis *Fericiți cei ce plâng!*, adaugă: *că aceia se vor mângâia.* Dar cine oare îi va mângâia? Însuși Dumnezeu. Și cum? *Ochiul n-a văzut, urechea n-a auzit și la inima omului n-au*

ajuns mângâierile și bunătățile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei ce suferă în această lume, cu răbdare, pentru dragostea Lui. Dacă noi am gusta un singur minut, pe pământ, bucuriile cerești cele negrăite pe care Dumnezeu le-a pregătit aleșilor Săi, n-am avea altă dorință mai mare decât a petrece, aici pe pământ, o viață de suferință, pentru ca să ne învrednicim a fi mângâiați în ceruri.

Iată pentru ce sfinții se bucurau întru pătimirile lor. Iată ce făcea pe mucenici să defaime îngrozirile tiranilor, muncile și însăși moartea; iar cuvioșii, care călcau în picioare bogății, măriri, desfătări, și se dădeau la tot felul de nevoințe, își aveau ca dorire a lor aceea de a suferi și a muri.

Rugăciune

Dumnezeul meu! Doresc mai bine a suferi aici cu aleșii Tăi, decât a fi părtaș bucuriei celor ce calcă poruncile Tale cele sfinte.

O, Tu! Care cunoști numărul stelelor și al nisipului mărilor! Tu cunoști și numărul lacrimilor mele și nu le vei lăsa nerăsplătite.

Hotărâre

Voi zice totdeauna în cursul zilelor mele: *Fericiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.*

Voi cugeta la aleșii Domnului din toate veacurile și voi urma cu bucurie pe Iisus Hristos cel răstignit.

Gândul IV Împotriva deznădejdiei

Respect pentru oameni

*Peste măsură am fost apăsați de rele,
încât noi nu aveam nădejde, nici de viață.*

(II Corinteni 1, 8)

Un drept, un apostol al lui Hristos cel răstignit, grăiește aceste cuvinte. Este de mirare că noi, care suntem atât de slabi și care n-avem întru noi darul așa cu prisos, precum era în Sf. Apostol Pavel, vom fi stăpâniți de întristare și vom purta suspinând povara nenorocirilor ce ne apasă în această viață?

În zilele de întristare și de dureri, când Dumnezeu sloboade a trece peste capetele noastre furtuna nenorocirilor, suntem cufundați ca într-o noapte întunecoasă, ce ne înfățișează din toate părțile icoana morții. Ne asemănăm călătorilor de pe mare, cuprinși de furtună, pe care valurile întăritate îi ridică uneori până la nori, și pe urmă îi aruncă în adânc. Inima noastră, obosită și apăsată, nu se îngrijește de nimic. Pierdem orice simțire și nu avem altă dorință decât, de ar fi cu puțință, să scăpăm de durerea ce ne apasă; chiar moartea, în asemenea clipe dureroase, nu ni se pare a avea ceva îngrozitor și poate o și chemăm.

Acestea sunt încercările omenesci. Nici dreptii nu pot să scape, dar nu sunt biruiți. Numai păcătoșii, care se depărtează de Dumnezeu, cad jertfă, ale căror dureri și întristare le pot pricinui moarte.

Dreptul nu grăiește în durerea sa decât cuvintele lui Iov: *Domnul a dat, Domnul a luat, fie numele Lui binecuvântat!* Cu toate acestea, nu pierde nădejdea în Dumnezeu; și Dumnezeuul păcii și al mângâierii trimite pe ascuns darul Său și ușurează durerile și suferințele celor ce-L caută pe El.

Numai credința poate să facă pe om mai puternic decât toate nenorocirile vieții. Chiar dacă întâmplarea va da omului destulă putere pentru a suferi nenorocirea cu curaj, înțelepciunea omenească n-o poate îndulci prin nădejde, așa cum numai credința poate să facă. Încă și mai puțin poate face pe om să se bucure în suferințele sale, precum se bucură cei ce urmează lui Iisus cel răstignit, Cel ce a zis: *Veniți către Mine toți cei osteniți și obosiți și Eu vă voi odihni pe voi.*

Același apostol, care, covârșit de durere, se arăta a nu mai avea nădejde nici de viață, zice: *Suntem ca niște întristați, dar pururea bucurându-ne!*

Rugăciune

Dumnezeule! În durerea cea mare eu alerg către Tine. Zi sufletului meu: „Mântuirea ta sunt Eu”!

Hotărâre

Când nenorocirea mă va apăsa și când toate nădejtile în ajutorul omenesc vor pieri de la mine, atunci mai mult ca niciodată voi pune nădejdea mea în Dumnezeu, aducându-mi aminte de cuvintele